

על
הפרשה
ועניני
דיומא

זהר הקדוש עם פרוש מתוך מדבש

זהר חדש חלק ג - שיר השירים		
יום	ויילנא	מתוך מדבש
ראשון	פח ע"ב	רי-ריט
שני	פח ע"א	ריט-ר
שלישי	פח ע"ב	ר-רמב
רביעי	פח ע"א	רמב-רנא
חמישי	פח ע"ב	רנא-רס
שישי	פח ע"א	רס-רסט
שבת	פח ע"ב	רסט-רעו

לישמועית שיעורי עמוד היומי
- ברשה"ק ובאדיש -
03.617.11.40

עלון מס' 335 | פרשת תזריע מצורע תשפ"ה

יו"ל בעזרה שית"ע"י
בית הזהר "מתוך מדבש" תר. 5315 ירושלים

הזורק כלי בבעסו הרי הוא מוסרו מרצונו להסט"א

תא חזי, אסיר ליה לבר נש לאשדאה מאני דביתיה, ולאפקדא ליה לסטרא אחרא דלא אצטריך, או מלה אחרא דכוותיה, (ס"א דביתיה, לקבלא ליה), דהא כמה גרדיני נימוסין זמינן לההוא מלה לקבלא ליה, ומההוא זמנא לא שארי עליה ברכאן, דהא מסטרא אחרא הוא, כל שפן מאן דאזמין ברעותיה על ההוא טיבו עלאה דיליה לאחרא, ולסטרא אחרא, דהא מההוא דאזמין ליה הוי.

וכד קריבו יומין דבר נש לנפקא מהאי עלמא, ההוא צולמא עלאה דיהבו ליה, אתיא ההוא רוחא בישא דהוה מתדבק ביה בכל יומא, ונטיל ליה לההוא צולמא, ואתתקן ביה ואזיל ליה, ולא אתחזר ביה בבר נש לעלמין, כדין ינדע דהא אתדחיא הוא מכלא.

מתוך מדבש

לאחרא כל שפן מי שמזמין ברצונו על טוב ההוא העליון שהוא הצלם שלו, למסרו לרוח אחר אפלו לרוח קדוש, ולסטרא אחרא וכל שפן אם מוסר את צלמו לרוח מסטרא אחרא, דהא מההוא דאזמין ליה הוי כי על ידי זה נחשב שהצלם הוא של אותו שהזמין לו, כי נתן אותו לסטרא אחרא לחלוטין רחמנא לצלן.

וכד קריבו יומין דבר נש לנפקא מהאי עלמא וכשמתקרבים ימיו של האדם הזה לצאת מעולם הזה, דהיינו שלשים יום לפני פטירתו, ההוא צולמא עלאה דיהבו ליה צלם העליון ההוא שנתנו לו, אתיא ההוא רוחא בישא דהוה מתדבק ביה בכל יומא בא רוח הרע ההוא שהיה מתדבק בו בכל יום, ונטיל ליה לההוא צולמא ואתתקן ביה ואזיל ליה ולוקח ממנו את הצלם ההוא ומתתקן בו ומתלבש בו והולך לו, ולא אתחזר ביה בבר נש לעלמין והצלם לא יחזר להתלבש באדם לעולם, כדין ינדע דהא אתדחיא הוא

הזורק כלי בבעסו הרי הוא מוסרו מרצונו להסט"א

תא חזי, אסיר ליה לבר נש לאשדאה מאני דביתיה בא וראה, אסור לו לאדם לזרק כלי ביתו בחמתו, ולאפקדא ליה לסטרא אחרא דלא אצטריך ולהפקיד ולמסר אותו מרצונו להסטרא אחרא שאין בו שום צרך, כלומר שאסור לומר דבר זה אני נותן מרצוני לסטרא אחרא, או מלה אחרא דכוותיה או שלא יעשה אפלו דבר אחר של שאר עניני פעם בדומה לו, שבזה מוסר איזה דבר להסטרא אחרא, דהא כמה גרדיני נימוסין זמינן לההוא מלה לקבלא ליה כי כמה פעלי דינים המענישים לפי הדין של מעלה, מוכנים לקבל אותו הדבר, ומההוא זמנא לא שארי עליה ברכאן דהא מסטרא אחרא הוא ומעת ההיא אין הכרכות שורות על אותו הדבר, כי הוא מסטרא אחרא, ואם על איזה כלי או חפץ אסור לומר כן שמוסרו ביד הסטרא אחרא כל שפן מאן דאזמין ברעותיה על ההוא טיבו עלאה דיליה

תא חזי, בשעתא דנשמתא נחתא לאעלא ליה בהאי עלמא, נחתא בגנתא דעדן דארעא, וחמאת יקרא דרוחיהון דצדיקייא, קיימין שורין שורין, לבתר אזלא לגיהנם, וחמאת להו לרשיעיא דצווחין ווי ווי, ולא מרחמי עליהו, ובכלא אסחידו בה סהדותא, וההוא צולמא קדישא קיימא עליה, עד דנפיק לעלמא.

המוכח לחברו מתוך אהבה צריך להוכיחו בפטר

אמר רבי יוסי, מנא לן, אמר רבי חייא, דכתיב (משלי כו ה) טובה תוכחת מגולה מאהבה מסותרת, אי ההיא תוכחת מאהבה, (נ"א אינהו תוכחת מאהבה, פד איהי) מסותרת מבני נשא.

בגוונא דא, מאן דאוכח לחבריה ברחימותא, בעי לאסתרא מלוי מבני נשא, דלא יכסוף מנייהו חבריה, ואי מלוי אינון באתגלייא קמי בני נשא, לאו אינון ברחימותא.

כך, קדשא ברין הוא פד אוכח לבר נש, בכלא אוכח ברחימותא, בקדמיתא מחי ליה בגרמיה

מתוך מדבש

לאויר העולם, שאז מתלבש הצלם עם הנשמה בגוף האדם כדמפרש ואזיל.

(דף מג ע"א, ובכיאורינו כרך י עמ' תקלו-תקלט)

מכלא אז ידע ויכיר האדם שהוא נדחה מכל הקדשה, ואין לאדם הזה תקנה לעולם, כי ממש אבד את עצמו לדעת ורמנא לצלן.

המוכח לחברו מתוך אהבה צריך להוכיחו בפטר

אמר רבי יוסי שאל מרבי חייא, מנא לן מאין לנו שיסורים של אהבה נסתרין מבני אדם, אמר רבי חייא לרבי יוסי דכתיב טובה תוכחת מגולה הגם שהיא תוכחת מגלה והוא סימן שאינה מאהבה, עם כל זה היא טובה, כי סוף סוף היא מכפרת עון, מאהבה מסותרת פרושו אי ההיא תוכחת מאהבה אם התוכחת היא מאהבה, אז מסותרת מבני נשא היא נסתרת מבני אדם.

בגוונא דא, מאן דאוכח לחבריה ברחימותא כעין זה הוא, מי שמוכח לחברו מתוך אהבה, בעי לאסתרא מלוי מבני נשא צריך להסתיר דבריו מבני אדם, כלומר שצריך להוכיחו בסתר, דלא יכסוף מנייהו חבריה שחברו לא יתביש מהם בפני בני אדם, ואי מלוי אינון באתגלייא קמי בני נשא ואם דבריו הם בגלוי בפני בני אדם, לאו אינון ברחימותא הם אינם תוכחה מתוך אהבה.

כך קדשא ברין הוא פד אוכח לבר נש כך הקדוש ברין הוא כשהוא מוכיח את האדם, בכלא אוכח ברחימותא בכל דבר שהוא מוכיחו, היא באהבה, דהיינו

תא חזי, בשעתא דנשמתא נחתא לאעלא ליה בהאי עלמא בא וראה, בשעה שהנשמה יורדת מאוצר הנשמות להכניסה בעולם הזה, שתחלבש בגוף האדם, אז נחתא בגנתא דעדן דארעא היא יורדת תחלה בגן עדן שבארץ, וחמאת יקרא דרוחיהון דצדיקייא קיימין שורין שורין ורואה את כבוד רוחות הצדיקים העומדים שורות שורות, ורואה את גדל שכר הצדיקים בגן עדן, לבתר אזלא לגיהנם וחמאת להו לרשיעיא דצווחין ווי ווי ולא מרחמי עליהו אחר כך הולכת ונכנסת לגיהנם ורואה את הרשעים שצועקים אוי אוי ואין מרחמים עליהם כלל, ורואה את הענש הגדול של הרשעים בגיהנם, ובכלא אסחידו בה סהדותא ובכל מקום מעידים בה עדות, כלומר הצדיקים מעידים על גדל השכר שמקבלים על כל מצוה ומצוה, והרשעים מעידים על גדל הענש שמקבלים על כל עברה ועבירה, וכלם מתרים בהנשמה שתקים את התורה והמצוות בעולם שהולכת שם, וההוא צולמא קדישא קיימא עליה, עד דנפיק לעלמא וזה הצלם הקדוש עומד על גוף הולד בעודו בכטון אמו ששם מתגדל עם הצלם, עד שנולד האדם ויוצא

דלגו, אי הדר ביה מוטב, ואי לאו, מחי ליה תחות תותביה, ואלין (בעורו) אקרון יסורין דאחבה, אי הדר ביה מוטב, ואי לאו, מחי ליה באתגלייא באנפוי קמי פלא, בגין דיסתפלון ביה, וינדעון דהא חטאה איהו, ולא רחימא דמאריה הוא.

פרשת מצורע

על האדם לשמור עצמו מעברות קלות כדי שלא יבא לידי חמורות

וידבר יהוה אל משה לאמר, זאת תהיה תורת המצורע ביום טהרתו וגו', רבי אבא פתח, (אויב יט כט) גורו לכם מפני חרב פי חמה עונות חרב, למען תדעון שדון. שדון, שדין כתיב.

כמה אית לון לבני נשא לאסתמרא ארחייהו, ולדחלא מקמי קדשא בריף הוא, דלא יסטי מארחא דכשרא, ולא יעבור על פתגמי אורייתא, ולא יתנשי מנה.

דכל מאן דלא לעי באורייתא, ולא ישתדל בה, נזיפא הוא מקדשא בריף הוא, רחיקא הוא מניה, לא שריא שכינתא עמיה, ואינון נטורין דאזלין עמיה אסתלקו מניה, ולא עוד

מתוך מדבש

והקדים ואמר כמה אית לון לבני נשא לאסתמרא ארחייהו עד כמה יש להם לבני אדם לשמור את דרכי הנהגתם, פענן קדש עצמך בפטר לך, שלא יקל בהם, ולדחלא מקמי קדשא בריף הוא ולהתיירא מלפני הקדוש ברוך הוא, שלא יבא מן ההתר לידי חטא ממש, דלא יסטי מארחא דכשרא כדי שלא יסור מדרך הכשר והישר, ולא יעבור על פתגמי אורייתא ולא יעבור על דברי התורה, ולא יתנשי מנה שלא יבא לידי שכחת התורה, כי אמרו חכמינו זכרונם לברכה (פמסכת שגמ דף קס עמוד ג) שפך אמונתו של יצר הרע, היום אומר לו עשה כך ולמחר אומר לו עשה כך, עד שאומר לו לך עבד עבודה זרה והולך ועובד, לכן צריך האדם לשמור את עצמו מן הקלות כדי שלא יבא לידי חמורות חס ושלום.

דכל מאן דלא לעי באורייתא, ולא ישתדל בה פי כל מי שאינו מיגע עצמו בתורה ללמד בעיון, ואינו משתדל בה לקימה, נזיפא הוא מקדשא בריף הוא הוא נזוף מהקדוש ברוך הוא, רחיקא הוא מניה והוא מרחק ממנו, כי לא שריא שכינתא עמיה אין השכינה שורה עמו, ואינון נטורין דאזלין עמיה אסתלקו מניה ואותם מלאכי השמירה ההולכים עם האדם, שעליהם נאמר (תהלים סא יא) כי מלאכיו יצוה לך לשמרך בכל דרכיך, מסתלקים ממנו, ולא עוד, אלא דמכורי קמיה

בקדמיתא מחי ליה בגרמיה דלגו בתחלה מפה אותו ומיסרו בגופו בכאבים שבפנים, אי הדר ביה מוטב אם חזר בו, מוטב, שמוחלים לו, ואי לאו, מחי ליה תחות תותביה ואם לא חזר בו, אז מכה אותו ביסורים בעורו תחת לבושו, ואלין אקרון יסורין דאחבה ואלו שני מיני יסורים, נקראים יסורים של אהבה לפי שהם מקסים מבני אדם, אי הדר ביה מוטב אם חזר בו מוטב, ואי לאו, מחי ליה באתגלייא באנפוי קמי פלא ואם לא חזר בו, אז מכה אותו בגלוי בפניו, בפני כל, בגין דיסתפלון ביה, וינדעון דהא חטאה איהו כדי שיסתפלו בו, וידעו שהוא בעל חטא, ולא רחימא דמאריה הוא והוא אינו מאהביו של מקום.

(דף מו ע"א, ובביאורינו כרך י עמ' תקעג-תקעד)

על האדם לשמור עצמו מעברות קלות כדי שלא יבא לידי חמורות

וידבר יהוה אל משה לאמר, זאת תהיה תורת המצורע ביום טהרתו והובא אל הכהן, כדי לפרש פסוק זה רבי אבא פתח הקדים לפרש מה שכתוב גורו לכם מפני חרב פי חמה עונות חרב למען תדעון שדון, שדון הקרי הוא שדון בוי"ו, שדין כתיב והפתיב הוא שדין באות י, שפרושו שיש דין עליון שהוא דיני המלכות הדנה את העוברים על דברי התורה גדלקמן.

אֶלָּא דְּמַכְרִיזי קַמִּיה וְאַמְרִי, אֶסְתַּלְקוּ סוּחֲרִינִיה דְּפִלְגִּיָּא, דְּלֹא חָשׁ עַל יִקְרָא דְּמֵאֲרִיה, וְוִי לִיה דִּהָא שְׁבָקוּהוּ עַלְאִין וְתַתְּאִין, לִית לִיה חוּלְקָא בְּאַרְחָא דְּחִי.

וְכַד אִיהוּ אֶשְׁתַּדַּל בְּפוּלְחָנָא דְּמֵאֲרִיה, וְלַעֲי בְּאוּרִייתָא, כְּמָה נְטוּרִין זְמִינִין לְקַבְּלִיה לְנִטְרָא לִיה, וְשְׂכִינְתָּא שְׂרִיָּא עֲלִיה, וְכֹלָא מַכְרִיזי קַמִּיה וְאַמְרִי, הָבוּ יִקְרָא לְדִיוֹקְנָא דְּמִלְפָּא, הָבוּ יִקְרָא לְבִרְיָה דְּמִלְפָּא, אֶתְנַטִּיר הוּא בְּעִלְמָא דִּין וּבְעִלְמָא דְּאֵתִי, זַכָּאָה חוּלְקִיה.

כָּל דְּבוּר שֶׁל תּוֹרָה וּתְפִלָּה עוֹלָה לְמַעַלָּה וּבּוֹקֵעַ רְקָעִים

בְּלֹא שְׁפָתֵי מְרָמָה, מֵאִי בְּלֹא שְׁפָתֵי מְרָמָה, אֶלָּא הֵכִי תִּגְיִנָּן, כָּל מְלָה וּמְלָה דְּצִלּוֹתָא דְּאַפִּיק בַּר נֶשׁ מְפוּמִּיָּה, סְלָקָא לְעִילָא, וּבִקְעָא רְקִיעִין, וְעֵאלַת לְאַתֵּר דְּעֵאלַת, וְתַמָּן אֶתְבַּחֲנַת הֵהִיא מְלָה, אִי הִיא מְלָה דְּכַשְׂרָא אִי לֹא, אִי אִיהִי מְלָה דְּכַשְׂרָא, עֵאלִין לָהּ קַמִּי מִלְפָּא קַדִּישָׁא, לְמַעַבְד רַעוּתָהּ, וְאִי לֹא, סָאטִין לָהּ לְבַר, וְאַתְעַר בְּהֵהִיא מְלָה רוּחָא אַחְרָא.

מֵתוֹק מִדְּבַשׁ

כָּל דְּבוּר שֶׁל תּוֹרָה וּתְפִלָּה עוֹלָה לְמַעַלָּה וּבּוֹקֵעַ רְקָעִים

בְּלֹא שְׁפָתֵי מְרָמָה, שְׂאֵל מֵאִי בְּלֹא שְׁפָתֵי מְרָמָה מַה הִּיא כְּנַגַּת דּוֹד בְּזָה, אֶלָּא הֵכִי תִּגְיִנָּן אֶלָּא כֶּף לְמַדְנֹו, כִּי כָּל מְלָה וּמְלָה דְּצִלּוֹתָא דְּאַפִּיק בַּר נֶשׁ מְפוּמִּיָּה כָּל דְּבוּר וְדְבוּר שֶׁל תְּפִלָּה שְׁמוּצִיָּא הָאֲדָם מְפִיר, (וְכֵן כָּל דְּבוּרֵי תּוֹרָה וְשֹׁאֵר דְּבוּרִים שְׂאֲדָם מִדְּבַר), סְלָקָא לְעִילָא עוֹלָה לְמַעַלָּה, וּבִקְעָא רְקִיעִין וּבּוֹקֵעַ רְקִיעִים, וְעֵאלַת לְאַתֵּר דְּעֵאלַת וְנִכְנָס לְמָקוֹם שְׁנִכְנָס, דְּהִינֵּו לְהִיכְלוֹת הָעֲלִיּוֹנִים, וְתַמָּן אֶתְבַּחֲנַת הֵהִיא מְלָה וְשֶׁם נִבְחָן כָּל דְּבוּר וְדְבוּר, אִי הִיא מְלָה דְּכַשְׂרָא אִי לֹא אִם הוּא דְּבוּר כְּשֶׁר וְיִשָּׁר, אוֹ לֹא, וְאַמֵּר כִּי אִי אִיהִי מְלָה דְּכַשְׂרָא אִם הוּא דְּבוּר כְּשֶׁר, אֲזַ עֵאלִין לָהּ קַמִּי מִלְפָּא קַדִּישָׁא לְמַעַבְד רַעוּתָהּ מְכִינְסִים אוֹתוֹ לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ הַקְדוֹשׁ כְּדִי לַעֲשׂוֹת רְצוֹן הַמֶּתְפַלֵּל, וְאִי לֹא, סָאטִין לָהּ לְבַר וְאִם אִינוּ דְּבוּר כְּשֶׁר אֲזַ דּוֹחִים אוֹתוֹ לְחוּץ, וְאַתְעַר בְּהֵהִיא מְלָה רוּחָא אַחְרָא וּמִתְעוֹרֵר עַל יְדֵי הַדְּבוּר הַהוּא רוּחַ שֶׁל הַסֵּטְרָא אַחְרָא רַחֲמָנָא לְצִלָּן, לְכֵן אָמַר דּוֹד שְׁתַּפְּלִתִי נְאֻמָּה כְּרָאוּי בְּלֹא שְׁפָתֵי מְרָמָה, וְלְכֵן בְּקִשְׁתִּי שְׁתַּשְׁמַע אֶת תְּפִלָּתִי.

(דף נה ע"א, ובבאורינו כרך י עמ' תרצ-תרצא)

וְאַמְרִי אֶלָּא הֵם מַכְרִיזִים לְפָנֵינוּ וְאוֹמְרִים, אֶסְתַּלְקוּ סוּחֲרִינִיה דְּפִלְגִּיָּא דְּלֹא חָשׁ עַל יִקְרָא דְּמֵאֲרִיה הַסֵּתְלָקוּ מִסְבִּיב אִישׁ פְּלוּנִי עַל אֲשֶׁר אִינוּ חוֹשֵׁשׁ עַל כְּבוֹד קוֹנֹו, וְוִי לִיה דִּהָא שְׁבָקוּהוּ עַלְאִין וְתַתְּאִין אוֹי לוֹ כִּי עֲזָבוּ אוֹתוֹ הָעֲלִיּוֹנִים שֶׁהֵם הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְהַשְׂכִּינָה, וְהַתַּחֲתוֹנִים שֶׁהֵם מְלָאכֵי הַשְּׁמִירָה, לִית לִיה חוּלְקָא בְּאַרְחָא דְּחִי אִין לוֹ חֶלֶק בְּדִרְדֵּי הַחַיִּים.

וְכַד אִיהוּ אֶשְׁתַּדַּל בְּפוּלְחָנָא דְּמֵאֲרִיה וְלַעֲי בְּאוּרִייתָא וְכַשְׁהוּא מִשְׁתַּדַּל בְּעִבּוּדַת קוֹנֹו וּמִיַּגַּע עֲצָמוֹ בַּתּוֹרָה לְלַמֵּד בְּעִיּוֹן, כְּמָה נְטוּרִין זְמִינִין לְקַבְּלִיה לְנִטְרָא לִיה כְּמָה מְלָאכֵי שְׁמִירָה מְזַמְנִים כְּנִגְדּוֹ לְשִׁמְרוֹ, וְשְׂכִינְתָּא שְׂרִיָּא עֲלִיה וְהַשְׂכִּינָה שׁוֹרָה עֲלֵיו, וְכֹלָא מַכְרִיזי קַמִּיה וְאַמְרִי וְכֹלָם מַכְרִיזִים לְפָנֵינוּ וְאוֹמְרִים הָבוּ יִקְרָא לְדִיוֹקְנָא דְּמִלְפָּא תְּנוּ כְּבוֹד לְצוּרַת הַמֶּלֶךְ, הָבוּ יִקְרָא לְבִרְיָה דְּמִלְפָּא תְּנוּ כְּבוֹד לְבָנוֹ שֶׁל הַמֶּלֶךְ, אֶתְנַטִּיר הוּא בְּעִלְמָא דִּין וּבְעִלְמָא דְּאֵתִי הוּא נִשְׁמַר בְּעוֹלָם הָזֶה וּבְעוֹלָם הַבָּא, זַכָּאָה חוּלְקִיה אֲשֶׁרִי חִלְקוּ.

(דף נב ע"ב, ובבאורינו כרך י עמ' תרנה-תרנו)

לְקַבְּלַת הַעֲלִין מִדֵּי שְׁבִיעַ יֵשׁ לְשִׁלּוּחַ אִימִיל בְּכַתּוּבָה:
3022233@gmail.com

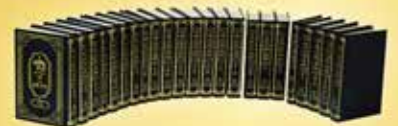
הַזֶּה הַקְדוֹשׁ ע"פ "מֵתוֹק מִדְּבַשׁ" הַפִּירוּשׁ הַנֶּפֶלֶא שְׁהַתְקַבֵּל בְּכָל תַּפְרוּצוֹת יִשְׂרָאֵל

פורמט כיס
"ובלכתך בדרך"
מהדורת ר' יוסף צבי
בערגער
(cm 16.5/11.5)

פורמט רגיל (cm 24/17)

פורמט בינוני - מהדורת ר' הערשל וועבער
(cm 17/12)